

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/111/2019
Identifikačné číslo spisu:	2315224697
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:2315224697.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. M., bývajúceho v X., t. č. v J., zastúpeného advokátskou kanceláriou VIA LEGE, s.r.o., so sídlom v Pate, Věterná 1093, proti žalovanej P. T., bývajúcej v X., zastúpenej Mgr. Štefanom Slovácičkom, advokátom, so sídlom v Nitre, Farská 34, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o vrátenie daru a o nahradenie vyhlásenia vôle žalovanej, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 17C/692/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 21. novembra 2018 sp. zn. 24Co/45/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Galanta (ďalej ako „súd prvej inštancie“) domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vrátenia daru a nahradenia vyhlásenia vôle žalovanej.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 23. novembra 2017 č. k. 17C/692/2015-177 zamietol žalobu žalobcu a priznal žalovanej voči žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100 %. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s obsahom spisu a listinnými dôkazmi - osvedčením o dedičstve, darovacou zmluvou, výzvou na vrátenie daru a obsahom spisového materiálu pod sp. zn. 5C/388/2015, sp. zn. 26C/688/2015 a sp. zn. 5C/685/2015 svoje rozhodnutie s poukazom na § 628 ods. 1 a ods. 2, § 630 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej ako „OZ“) odôvodnil tak, že predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru, nie je akékoľvek nevhodné správanie sa obdarovaného alebo len samotná jeho nevďačnosť. Uviedol, že vzťahy medzi stranami sporu nie sú po darovaní vážne naštartené. Ak žalobca poukázal na to, že žalovaná porušila sľub vernosti počas žalobcovho výkonu trestu odňatia slobody, tak zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že zavinením žalobcu došlo k tomu, že bol odsúdený na výkon trestu odňatia slobody v trvaní 10 rokov a teda ani žalobca si nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 18 Zákona o rodine. Poukázal na to, že spoločnosť v dnešnej dobe akceptuje neveru v manželstve, a preto túto nie je možné považovať za správanie, ktoré by hrubo porušovalo dobré mravy, objektívne však toto konanie nie je dôvodom pre vrátenie daru v zmysle § 630 OZ. Uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a to ani bremeno tvrdenia a ani bremeno dôkazu, nemôže sa preto platne

domáhať vrátenia daru; teda hoci žalobca vyzval žalovanú na vrátenie daru a vykonal potrebný právny úkon, nebola splnená prvá podmienka platnosti takéhoto právneho úkonu a to preukázanie správania žalovanej, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Súd prvej inštancie zároveň vo vzťahu k žiadosti žalobcu o predvedenie na pojednávanie v krátkosti uviedol, že ho nedal predviesť, pretože je právne zastúpený a jednak p o každom pojednávaní m u prostredníctvom jeho právneho zástupcu bola doručovaná zápisnica z pojednávania a žalobca sa mal možnosť k tejto zápisnici a ku skutočnostiam v nej uvedených vyjadriť. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. Krajský súd v Trnave (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 21. novembra 2018 sp. zn. 24Co/45/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a rozhodol, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vo vzťahu k namietanej neúčasti žalobcu na pojednávaní s poukazom na § 89 ods. 1 a § 110 ods. 1 CSP uviedol, že v prípade ak má strana zástupcu s plnomocenstvom pre celé konanie, všetky písomnosti, vrátane predvolania na pojednávanie sú doručuje len tomuto zástupcovi. A to, či sa predvolanie doručí aj samotnej strane je na zvážení súdu, ktorý tak urobí len vtedy, ak považuje osobnú účasť strany na pojednávaní za potrebnú, teda ak nemá strana na pojednávaní osobne niečo vykonať stačí, aby na pojednávanie bol predvolaný len jeho zástupca. Odvolací súd tak uvedenú námietku nemohol považovať za dôvodnú. Vo vzťahu k námietke, že porušenie dobrých mravov žalovanou voči žalobcovi spočíva v nevere žalovanej, ako manželky pred podaním návrhu na rozvod manželstva, spojenej s jej otehotnením, odvolací súd konštatoval, že nevera žalovanej bola aj následkom skutočnosti, že žalobca je vo výkone trestu odňatia slobody a že ide o správanie, ktoré sa prieči dobrým mravom, pretože nie je v súlade so všeobecným názorom, ktorý sa medzi manželmi určuje, avšak samo správanie žalovanej spočívajúce v nevere, otehotnenie s iným partnerom a iniciovanie rozvodu manželstva nemožno považovať za opodstatňujúce na vrátenie daru. Vo vzťahu k námietke, že súd neprihliadol na možnú absolútnu neplatnosť darovacej zmluvy odvolací súd uviedol, že žalobca sa v odvolaní v zmysle § 153 a § 366 CSP vôbec nezmienil o tom, prečo skutkové tvrdenia na svoju obranu neuviedol počas konania a preto aj z toho dôvodu nebolo možné v odvolacom konaní na tieto novoty prihliadnuť. V zmysle uvedeného odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v posudzovanej veci zistil správny skutkový a právny stav a teda, že vec správne právne posúdil a preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej ako „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil poukazom na § 420 písm. f) CSP a na § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP. Vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP uviedol, že odvolací súd mu svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to tým, že mu súd neumožnil osobnú účasť na pojednávaní, hoci sa toho ako žalobca dožadoval, pretože bol vo výkone trestu odňatia slobody. Rovnako poukázal aj na arbitrárnosť rozhodnutia vo vzťahu k otázke absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy, na ktorú absolútnu neplatnosť sú najmä súdy povinné prihliadať ex offa a ex lege. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. a) CSP uviedol, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke „posúdenia miery porušenia dobrých mravov a nevzal do úvahy aspekty, ktoré je potrebné zohľadniť pri posudzovaní, či ide alebo nejde u obdarovaného o hrubé porušenie dobrých mravov“, čím vec nesprávne právne posúdil, pričom poukázal na rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 5 Cdo 72/2008, 2 Cdo 108/2007 a 3 Cdo 218/2010. Vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu závisí od právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a to od otázky „či manželská nevera je hrubým porušením dobrých mravov, resp. za akých okolností predstavuje manželská nevera hrubé porušenie dobrých mravov a za akých okolností predstavuje len porušenie zákonnej povinnosti manželov byť si verní“. Navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

5. K dovolaniu sa vyjadrila žalovaná pričom uviedla, že zotrváva na všetkých doterajších písomných a ústnych vyjadreniach pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení,

že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP) a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie nie je dôvodné.

8. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

11. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a) prípustný predmet, b) lehota na podanie dovolania, c) náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

11.1. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

12. Dovolateľ v danom prípade vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f) CSP a z § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP.

13. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

14. V súvislosti s touto námietkou dovolací súd odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa §

237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

15. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabikh proti Rusku z roku 2003). Dovoláním napádaný rozsudok odvolacieho súdu totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval dovolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých dovolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak dovolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

16. K námietke dovolateľa, že mu súd neumožnil osobnú účasť na pojednávaní, aj keď o to požiadal dovolací súd poznamenáva, že o procesnú vadu spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe súdu vedúcemu k porušeniu práva na spravodlivý proces ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožní účastníkovi (strane) realizovať jeho zákonom priznané procesné práva. Takýmto právom účastníka súdneho konania je aj jeho právo na prejednanie veci v jeho prítomnosti (podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom). Ústavou Slovenskej republiky zaručené právo osobnej prítomnosti účastníka na súdnom konaní sa zabezpečuje tak, že súdu ukladá povinnosť nariadiť na prejednanie veci pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Ak je účastník (strana) v konaní zastúpený zástupcom na celé konanie, súd na pojednávanie spravidla predvolá len zástupcu; účastník (strana) sa na pojednávanie predvolá len v takom prípade, ak je nevyhnutné vykonať jeho výsluch. Predvolanie na pojednávanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu. Je potom na účastníkovi, či svoje právo využije, alebo nie.

17. Z obsahu spisu vyplýva, že pred súdom prvej inštancie sa uskutočnili v predmetnej veci tri pojednávania a to 27. októbra 2016, 23. mája 2017 a 23. novembra 2017. Z obsahu podanej žaloby a zápisníc rovnako vyplýva, že dovolateľ bol od začiatku konania riadne právne zastúpený (plná moc na č. l. 21), pričom jeho právny zástupca bol na predmetných pojednávaniach prítomný, a na ktorých konal v mene dovolateľa a uplatňoval procesné práva. Okrem iného dovolateľovi bola zakaždým prostredníctvom jeho právneho zástupcu doručovaná zápisnica z pojednávania, ku ktorej sa dovolateľ mal možnosť vyjadriť a ku ktorým sa aj písomne vyjadroval. Dovolací súd má tak za to, že v prejednávaní veci dovolateľ nebol postupom súdu vylúčený z realizácie procesných práv, za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov, čím tak v danom prípade boli splnené všetky procesné predpoklady, z ktorých mohol súd pojednávať v neprítomnosti dovolateľa. Dovolací súd podotýka, že výsluch účastníka je iba jedným z dôkazných prostriedkov, pričom všetky dôkazné prostriedky sú rovnocenné. Dovolateľovi nebolo znemožnené uskutočniť jemu patriace práva, takže nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Nakoľko konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom namietanou vadou

vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu jeho dovolania aj z hľadiska dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP, ktorý videl v tom, že odvolací súd sa pri hodnotení právnej otázky, ktorá bola podstatná pre rozhodnutie v tejto veci, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to od otázky „posúdenia miery porušenia dobrých mravov, ktoré je potrebné zohľadniť pri posudzovaní, či ide alebo nejde u obdarovaného o hrubé porušenie dobrých mravov“ a otázky, ktorá v rozhodovacej praxi ešte nebola vyriešená, a to „či manželská nevera je hrubým porušením dobrých mravov, resp. za akých okolností predstavuje manželská nevera hrubé porušenie dobrých mravov a za akých okolností predstavuje len porušenie zákonnej povinnosti manželov byť si verní“.

19. Pokiaľ dovolateľ opieral prípustnosť svojho dovolania o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP, k uvedenému dovolací súd poznamenáva, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

20. Vo vzťahu k dovolacej námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací súd uvádza, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (nie skutkovú) hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej povahy, ktorú odvolací súd riešil a na jej riešení založil svoje rozhodnutie. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

21. Dovolací súd ďalej uvádza, že pri skúmaní, či je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) a písm. b) CSP, sa dovolací súd zameriava aj na zistenie, či v danom prípade sa jedná o otázku zásadného právneho významu. Otázkou takého právneho významu je otázka významná nielen pre tú-ktorú prejednávajú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky a judikátornej činnosti najvyššieho súdu, úlohou ktorého je zjednocovať rozhodovanie všeobecných súdov, je to dané zámerom, aby sa vyriešením takejto otázky prispelo k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

22. Dovolací súd tu poukazuje na rozhodnutie dovolacieho súdu z 29. júna 2010 sp. zn. 2 Cdo 86/2009, v zmysle ktorého posúdenie dobrých mravov v kontexte s vrátením daru je spochybňovanie skutkových záverov, nie právnych záverov. Je potrebné poznamenať, že dôvodom dovolania, tak ako ho koncipuje dovolateľ, nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie.

23. V tejto súvislosti dovolací súd zároveň konštatuje, že posúdenie otázok nastolených dovolateľom spočívajú v každom jednotlivom prípade (v každom jednotlivom civilnom sporovom konaní) na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych a v iných prípadoch sa spravidla už nevyskytujúcich skutkových okolnostiach, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu takéto individuálne otázky ani nemôžu mať znaky zásadného právneho významu.

24. Dovolací súd z uvedených dôvodov odmietol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. f) CSP (v časti, v ktorej namietal existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP), vo zvyšku podľa § 447 písm. f) CSP.

25. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.